

ct

La dragona

de
Carles Armengol Gili

(fragmento en catalán)

OLGA

Un dia després de conèixer en persona a la meua veïna de baix vaig començar a donar voltes a aquella trobada... Aquella dona... Aquell rostre... No sé, no m'eren del tot desconeguts. Hi havia alguna cosa que m'encenia les alarmes i no sabia massa bé per què. Finalment, quan ja havia decidit deixar aparcat el tema, em va venir la pista clau: el facebook. Sí, l'havia vist en algun lloc, en alguna fotografia que captava aquell posat, aquella manera de fer, aquella amabilitat... (Això últim ho diu amb cara de fàstic.) Sí, ara ja ho sabia. Era amiga d'algú... Era amiga d'una excompanya de l'escola, la Lídia Parera. Jo a la Lídia ni tant sols sé perquè la tenia al facebook, ja que quan anàvem a escola vam parlar quatre cops i crec que tres va ser per barallar-nos. Per tant, era un contacte prou llunyà com per interessar-m'hi una mica, com per intentar esbrinar alguna cosa més... sense ser descoberta. De fet, jo en el facebook no hi penjo mai res. L'utilitzo per saber quan són els aniversaris de la gent i per tafanejar les vides de gent que m'importa... o de gent que... Bé, de gent en general... (Es mira l'ordinador que té al davant.) Vaig entrar al face de la Lídia i em va costar ben poc trobar a la seva llista d'amics la fotografia de la meua veïna de sota. Allà estava, amb el posat i el somriure beatífic d'una bona veïna, d'una bona persona. Lourdes Expósito. Així es deia... o es diu... Lourdes Expósito, 43 anys, nascuda a Barcelona, diplomada en Publicitat i actualment mestressa de casa. Naturalment, amb el facebook totalment públic, completament obert... com una magrana. En pocs minuts vaig saber que era casada, que tenia dos nens i un gos que es deia Tinín, que ja és un nom ben poca-solta per un gos. El marit es deia Artur i estava boníssim... que no feia per a ella, vaja. Havien fet les últimes vacances a Mallorca i l'hivern passat havien esquiat a Ordino. El gos l'havien recollit d'una protectora... I el germà d'ella, que pel que sembla és gay, estava a punt de tenir un fill gràcies a un ventre de lloguer als Estats Units. Tenia molta amiga ximpleta, d'aquelles que t'omplen el mur amb vídeos de gatets i acudits de mal gust. Moltes de les amigues vaig suposar que eren altres mares del col·legi on anaven els fills... I vaig suposar també que la Lídia Parera portava els nens a la mateixa escola. Res, un parell de comprovacions... i sí, així era. Es coneixien de l'AMPA. (Tanca l'ordinador.) I fins aquí la meua investigació del primer dia. Vaig pensar que ja hi tornaria un altre moment, que per una estona ja en tenia prou. Era la meua veïna de sota, havia parlat amb ella tres minuts, i en quatre clics ja l'havia vist en bikini, disfressada de granota i cridant com una histèrica en el camp del Barça. També m'havia preocupat per trobar fotos del seu marit, també en banyador o sense camisa, i havia intentat, sense èxit, entrar en el seu facebook. Ell tenia més a amagar, això ja se li veia... (Somriu amb ironia.) Total, que vaig arxivar a la meua veïna uns quants dies. Venia el meu aniversari i jo m'havia de preparar una bona excusa, com un viatge a les Canàries o una grip vírica, d'aquelles que venen de cop i et deixen baldat durant dies. També m'havia de preparar psicològicament per aguantar un cop més la indiferència de la meua família o per rebre, a traïció i per sorpresa, algun regal horrible que hauria d'acceptar amb bona cara. Però tot passa... i al final vaig sobreviure, com cada any. Recordo que aquell cop, però, m'havia quedat un rau-rau, una mena de neguit que em va mantenir alerta durant totes les vacances... Volia saber més de la meua veïna. Volia ficar-me una mica més endins de la seva vida... Per què? No ho sé... Per gust? Per avorriment, suposo. (Torna a obrir el portàtil.) En definitiva, passat Reis m'hi vaig tornar a posar. Aquest cop, però, vaig anar més a fons. Vaig estudiar a les amigues, a tots els familiars que vaig poder i vaig bussejar en el seu passat internàutic, que es remuntava fins el 2004. Els seus fills, de sis i quatre anys es deien Pol i Nil, i a part d'anar a l'escola jugaven a hoquei sobre rodes, que a mi sempre m'ha semblat un esport molt perillós per a una criatura... (Es dirigeix directament al públic.) Per cert, ¿algú s'ha preguntat per què la majoria de

gent de la meva generació anomena els seus fills amb monosíl·labs? Pau, Jan, Marc, Jep, Cesc, Quim... Lluc... Roc... No entenc el motiu, però segur que hi és... (Fastiguejada.) Em vaig afartar de veure fotos dels nens amb l'uniforme del club, o de l'escola, o d'on coi que fos que juguessin a l'esport aquell... tan perillós, d'altra banda. També hi havia fotos dels pares a les grades, amb les galtes pintades dels mateixos colors que l'uniforme dels nens. Estaven exaltats, envoltats de gent que cridava i enfervorits per algun gol espatarrant o alguna magnífica jugada executada... per nens de cinc anys. Cinc anys! (Fa cara de no entendre res.) No he entès mai que els pares es tornin de cop una colla de hooligans quan els nens manifesten que volen jugar... jugar, sí... a algun esport. Però, sigui com sigui, vaig obviar aquell fet i vaig seguir amb la cerca. A part dels partits d'hoquei, a la vida de la Lourdes també hi cabia una altra estranya perversió: el cant coral. Sí, sí... ho han sentit bé. La meva veïna formava part d'un cor de gòspel, tot i que abans havia passat per altres cors més tradicionals. Tenia poques fotos sobre el tema, però gràcies a alguns comentaris, als enllaços i a unes quantes cerques vaig descobrir que portava més de cinc anys amb aquella... afició. (Es justifica per la manera com ha parlat del tema, que també es força despectiva.) D'acord... haig d'admetre que tampoc he entès mai per què la gent s'agrupa per fer coses d'aquestes... com ara cantar, o fer castells... o classes de zumba... I no és que jo sigui associat, que també, sinó que ho trobo absurd. Podria entendre que volguessin jugar a algun tipus d'esport de grup o fins i tot pertànyer a alguna penya o associació... o partit polític. Però reunir-se per cantar, quan el noranta per cent no en saben, o per fer teatre, quan saben que hauran d'assajar centenars d'hores per a que els vegin quatre familiars i una colla d'amics que venen obligats... Per què? Quina necessitat hi ha? (A partir d'aquí començarà a omplir, de mica en mica, una petita maleta.) Bé, tot això és el que en vaig treure. Una vida simple per una dona que, ja des de la meva entrada al vestíbul de la porteria, es veia simple i... vulgar, com la majoria. Tot plegat em va decebre. Era això al que es podia aspirar? A no tenir feina? A tenir fills amb nom monosil·làbic? A anar als partits d'un esport del que no deuria conèixer ni les regles? A cantar cants espirituals afroamericans quan s'ha nascut a Trinitat Nova? Sempre he odiat la meva vida però a vegades penso que no tinc res a envejar a la majoria d'amigues i conegudes meves.